

Trenta nous seminaristes a Catalunya

Feia anys que no hi havia tantes noves incorporacions als seminaris catalans: gairebé una trentena. No es vol parlar encara de revifalla vocacional, però és un signe esperançador que ha donat ànim als bisbes i als responsables dels seminaris. La majoria són joves que ronden els vint anys i alguns, amb més anys, amb la carrera acabada. Són un signe d'esperança per a les diòcesis catalanes. Foto: Alumnes del Seminari Interdiocesà. (Foto: Samuel Gutiérrez).

GLOSSA

Agafats de la mà

Dos nens de nou anys —en Frederic, el més alt de la classe, i en Miquel, el més baix— són amics des de ben menuts. Van a la mateixa escola. Es van conèixer en començar el primer curs de preescolar. Ara fan quart de primària. En Miquel està afectat per una discapacitat intel·lectual greu amb retard psicomotriu i el seu currículum formatiu preveu el suport —que rep a la mateixa escola— de professionals d'una entitat especialitzada. Els dos infants han forjat una estreta i forta amistat. En Frederic és conscient de les limitacions d'en Miquel i té molt clar, d'acord amb la seva edat, quina ha de ser la resposta a les necessitats de l'amic, sempre amb molta naturalitat.

En Miquel va tenir l'oportunitat de participar en una cursa inclusiva, sense categories. No és el primer any que hi pren part. És un esdeveniment que l'il·lusiona. Veu que s'hi impliquen familiars i amics —també en Frederic—, que corren al costat seu. Ho viu amb joia i ho fa palès amb el llenguatge gestual amb què estableix comunicació amb les altres persones. Arribat el gran dia, situats tots dos amics en el punt inicial de la cursa, esperen el moment d'arrencar a córrer. Agafats de la mà, inicien el recorregut. Les possibilitats d'en Miquel marquen el ritme i en Frederic el segueix, animant el seu amic. Assolit el punt d'ar-

ribada, el deixa anar de la mà, disminueix el ritme i en Miquel, joiós i exultant, entra el primer del grup. Esforç compartit, superació de la dificultat, generositat en la victòria, sensibilitat envers el més feble, orgull sa en el triomf que exalta valors i desterra qualsevol humiliació... Creuar somrient la línia d'arribada: pot haver-hi imatge més significativa?

Una família que, fent front a les dificultats, sap acompanyar en Miquel; uns mestres sensibilitzats i preparats per donar-hi resposta; una escola i un centre especialitzats que col·laboren...; un seguit d'actes d'interdependència perquè ningú en resti al marge. Un reconeixement implícit de la dignitat de les persones i de la repercussió en l'entorn per fer-ho possible. A més a més, des de la fe, un seguiment dels ensenyaments de Jesús: «En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). Enmig, en Frederic, sense massa plantejaments teòrics ni formulacions escrites. Estima el seu amic, veu les seves dificultats i la manera com el pot ajudar, i ho fa des de l'estimació i la fidelitat implícites i des d'una grandesa de cor. En Miquel ho copsa, se sent estimat. «L'amic estima en tot moment» (Pr 17,17).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Divendres 28**, Confirmacions a Riba-Roja d'Ebre, a les 19.30 h.
- **Dissabte 29**, Consell de Pastoral Diocesà al Seminari. / Confirmacions a Masdenverge, a les 20 h.
- **Diumenge 30**, Confirmacions a Alcalà de Xivert, a les 11.30 h.
- **Dies 29 i 30**, E.M.D. *Seminari* Exercicis Espirituals d'Advent.

PARAULES DE VIDA

Any de la vida consagrada

Diumenge que ve, coincidint amb el començament del temps d'Advent, iniciem a l'Església la celebració d'un any dedicat a la vida consagrada. El papa Francesc, al convocar-lo, vol que tots els cristians valorem la riquesa que és el do de la vida consagrada, i que aquells que han lliurat la seua vida al Senyor renoven el desig de viure fidelment la seua vocació i de créixer en el servei de Déu i de l'Església.

La vida consagrada, en la seua gran varietat de camins, ha sigut i continua sent una benedicció per a tots els cristians i per al nostre món, i una riquesa immensa per a l'Església. Quan pensem en el testimoni de caritat i de servei als més pobres, malalts i ancians; en l'heroisme i la generositat de tants missioners i missioneres; en la dedicació a l'ensenyament viscuda amb generositat i amb desig d'evangelitzar; en l'entrega de tants monjos i monges a l'oració per la salvació de tots els homes, etc... no podem més que donar gràcies a Déu. Si tot açò no haguera existit i no fóra viu, la vida i el testimoni de l'Església serien molt més pobres. Aquest any hem d'agrair al Senyor el do de la vida consagrada i els fruits evangèlics que ha produït l'entrega generosa de tants cristians a la causa del Regne de Déu.

Si ens preguntem què és el que mou a tants cristians a una generositat i a una entrega tan grans a la causa del Regne, descobrim que únicament hi ha un motiu: la seua entrega radical a Déu. Quan major és la generositat amb Déu, més gran és la disponibilitat per al servei a l'Evangelí. Aquesta generositat amb Déu es concreta en la vivència dels vots evangèlics que, encara que moltes vegades són vistos com una renúncia i, per això, poc valorats i compresos, en realitat són el mode de viure de qui ha descobert quelcom molt més valuós del que pot oferir el món: pot viure la pobresa qui ha descobert que Crist és la seua riquesa; pot viure la castedat qui se sent cridat a estimar plenament Crist i, per Ell, a tots els homes; pot viure l'obediència aquell que no es lliga a res i vol estar plenament disponible per al Regne de Déu. La vivència dels vots evangèlics no és empobriment o negació de la vida, sinó que és una opció per una forma de viure que enriqueix plenament i que, per això, ha de portar a la plena alegria en la vivència de l'Evangelí.

Per això, no ens ha d'estranyar que els instituts de vida consagrada que han existit i existeixen hagen donat tants sants a l'Església. Açò és el més valuós que la vida consagrada ofereix a l'Església: el testimoni d'una santedat viscuda amb radicalitat i de veritat. M'agradaria que tots els cristians i cristianes que viuen una vocació de consagració aprofundiren en el testimoni dels membres dels seus instituts que han sigut proposats per l'Església com a exemples, models i testimonis de santedat. Aquest és el camí per a una autèntica renovació de la vida consagrada i perquè aquesta forma de vida, que es concreta en tants camins possibles, torne a ser atractiva per a aquells joves que senten en el seu cor el desig de seguir de veritat al Senyor.

Que el Senyor ens beneísca amb la seua gràcia.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ MIQUEL ALBERT SOLER

Mirada sonora i solidària

Mirada cristiana és una revista que s'escolta. Està adreçada a persones cegues i discapacitats visuals. Conté articles de diferents publicacions catòliques que llegeixen voluntaris i que es graven en un CD d'àudio. L'objectiu és, per al professor i pedagog Miquel Albert Soler, president de l'Associació Mirada Solidària, «transmetre la fe cristiana i els seus valors socials». Informació: 639 866 483 / info@miradasolidaria.net.

Hi ha poques eines evangelitzadores per a les persones cegues...

Sí, actualment només hi ha dues revistes catòliques en català accessibles a les persones cegues: *Catalunya Cristiana* edició Braille —trimestral, amb un recull de reportatges, articles i notícies d'Església publicades en el setmanari—, i *Mirada Cristiana* —que també és trimestral. Ambdues estan realitzades per l'Associació Mirada Solidària.

Com es troba l'evangelització del món del cec?

Hi manquen molts recursos i compromís per part de les grans organitzacions de cecs. Des de la nostra associació procurem incloure les persones amb discapacitat visual en el conjunt de la societat. Treballem per mitigar el buit i unir les persones sensibles al missatge de Jesús i fer-nos més presents a la nostra Església, que ha d'incloure tothom.

Es pot dir que, des de la foscor, et pots acostar més a Déu?

Entre les persones cegues també hi ha poca fe. Però la foscor pot ajudar a aguditzar tots els sentits i comprendre Jesús Déu, que és llum interior, veu que s'escolta, font que s'assaboreix, cep veritable que abraça, perfum d'encens que s'olora.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

«Mis buenos muertos»

El sacerdote Angelo Rossi, que solía acompañar a Roncalli en sus vacaciones en Sotto il Monte (donde nació Roncalli) aporta un vivo testimonio: «Otra devoción que yo vivía vivísima en el siervo de Dios era la devoción a los difuntos; los llamaba “mis buenos muertos”; a veces me recomendaba recurrir a ellos en mis necesidades y en mis dificultades espirituales. Me invitaba a acompañarlo en la visita al cementerio. Me sorprendía que cuando llegaba al pueblo de vacaciones su primera visita, incluso antes de ir a casa, era al cementerio, que estaba en el camino que conduce a la iglesia y a Camaitino (su casa familiar). También la última parada —al marchar tras las vacaciones— era para los muertos [...]. Es conocido que en su dormitorio del Vaticano conservaba las fotografías de sus párrocos difuntos, de sus padres y de sus hermanos y hermanas.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

«¿En qué podemos ayudar?»

Las personas que critican a las familias separadas ignoran el dolor que siente una familia que se rompe. No deberían hablar mal de los padres que se separan. Por el contrario, harían bien en preguntar: ¿En qué podemos ayudar?

La amarga soledad se muestra en toda su crudeza cuando el niño regresa a casa después de la escuela y no hay ni hermanos ni ningún adulto que le espere. Se trata del desgraciadamente popular *key's children*, niño de la llave. El menor solitario cuya falta de supervisión por parte de un adulto nos lleva de cabeza a los profesionales de la infancia, por el consumo desaforado que hace de pantallas (televisión, vídeos, continuas conexiones a chats...) al llegar a su casa y no tener a nadie que le reciba.

Para ayudar, existe el valioso apoyo de la escuela: «Diles a tus padres que vengan a verme», es la mejor receta que puede darle el maestro al alumno taciturno, acompañándola de una cariñosa palmada en la espalda. La escuela es una importante estructura de soporte del alumnado con separación de los padres. Los países de habla inglesa la denominan el principal *support system*.

Cuando el docente da la oportunidad al alumno de que le cuente la situación familiar le está haciendo un gran favor. Conviene que este niño no se sienta como un *bicho raro* en la escuela. Hay que desculpabilizar a los menores de las situaciones que crean los adultos.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Una *bici* para el Papa

Octavio escribió: «Querido papa Francisco, el 2 de abril con mis amigos te traemos la *bici* de los abrazos, realizada por nosotros. Es preciosa. Nosotros estaremos allí, venga a saludarnos». La *bici de los abrazos*, bicicleta con un manillar más largo y dos asientos, permite al pasajero que viaja detrás *abrazar* al conductor: busca aliviar a los autistas de la soledad.

El Papa responde, una vez más, acogiendo a las personas y escuchando la compleja realidad del autismo en el marco de la XXIX Conferencia Internacional del Pontificio Consejo para los Operadores Sanitarios: «La persona con trastornos del espectro del autismo: animar la esperanza», celebrada los días del 20 al 22 de noviembre en el Vaticano, con la participación de expertos en autismo de los cinco continentes.

La Iglesia invita al amor y a la solidaridad fraterna. «Comparar con las personas que sufren de autismo la esperanza y la certeza de que la adhesión al Amor nos permite reconocer a Cristo resucitado cada vez que este se hace nuestro prójimo en el camino de la vida.»

«La calidad de vida de una comunidad se mide en gran parte por el compromiso en el cuidado de los más débiles y más necesitados y en el respeto a su dignidad de hombres y mujeres» (Juan Pablo II).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

24. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Ap 14,1-3.4b-5 / SI 23 / Lc 21,1-4]. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs. a Còrdova.
25. ■ **Dimarts** [Ap 14,14-20 / SI 95 / Lc 21,5-11]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulencia; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.
26. ■ **Dimecres** [Ap 15,1-4 / SI 97 / Lc 21,12-19]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Siri-ci, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.
27. ■ **Dijous** [Ap 18,1-2.21-23;19,1-3.9a / SI 99 / Lc 21,20-28]. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830). Sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).
28. ■ **Divendres** [Ap 20,1-4.11-21,2 / SI 83 / Lc 21,29-33]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labou-ré, vg. paüla.
29. ■ **Dissabte** [Ap 22,1-7 / SI 94 / Lc 21,34-36]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.
30. ■ **† Diumenge vinent**, I d'Advent (lit. hores 1a setm.) [Is 63,16b-17.19b;64,2b-7 / SI 79 / 1Co 1,3-9 / Mc 13,33-37]. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

JESUCRIST, REI DE TOT EL MÓN

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Això diu el Senyor Déu: «Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat el dia que es troba amb les ovelles dispersades, i les recolliré de tots els llocs on s'havien dispersat el dia de núvols i boira. Jo mateix faré pasturar les meves ovelles, i jo mateix les duré a reposar, diu l'oracle del Senyor Déu. Buscaré l'ovella perduda, faré tornar la que s'havia allunyat, embenaré la que s'havia fet mal, faré posar bona la malalta, mantindré les grasses i robustes, les pasturaré totes amb justícia.»

I a vosaltres, el ramat, el Senyor Déu diu això: «Judicaré entre l'un i l'altre, moltons i cabrits.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos. R.

Em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungí el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,20-26.28)

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà a Déu que li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set, em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veïreu despulat, em vau vestir, quan estava malalt, em vau visitar, quan era a la presó, vingúreu a veure'm.

Els justos li respondran: Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despulat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vingúrem a veure-us?

El rei respondrà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi.

Després dirà als de la seva esquerra: Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar, quan tenia set, no em donàreu beure, quan era foraster, no em vau acollir, quan em veïreu despulat, no em vau vestir, quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar.

Els llis respondran: Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despulat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?

El rei contestarà: Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi.

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 34,11-12.15-17)

Así dice el Señor Dios: «Yo mismo en persona buscaré a mis ovejas, siguiendo su rastro. Como sigue el pastor el rastro de su rebaño, cuando las ovejas se le dispersan, así seguiré yo el rastro de mis ovejas y las libraré, sacándolas de todos los lugares por donde se desperdigaron un día de oscuridad y nubarrones. Yo mismo apacentaré mis ovejas, yo mismo las haré sestar —oráculo del Señor Dios. Buscaré las ovejas perdidas, recogeré a las descarriadas; vendaré a las heridas; curaré a las enfermas; a las gordas y fuertes las guardaré y las apacentaré como es debido. Y a vosotras, mis ovejas, así dice el Señor: Voy a juzgar entre oveja y oveja, entre carnero y macho cabrío.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar. R.

Me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,20-26.28)

Hermanos: Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos. Si por un hombre vino la muerte, por un hombre ha venido la resurrección. Si por Adán murieron todos, por Cristo todos volverán a la vida. Pero cada uno en su puesto: primero Cristo, como primicia; después, cuando él vuelva, todos los que son de Cristo; después los últimos, cuando Cristo devuelva a Dios Padre su reino, una vez aniquilado todo principado, poder y fuerza. Cristo tiene que reinar hasta que Dios haga de sus enemigos estrado de sus pies. El último enemigo aniquilado será la muerte. Y, cuando todo esté sometido, entonces también el Hijo se someterá a Dios, al que se lo había sometido todo. Y así Dios lo será todo para todos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria, y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre; heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme.»

Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?»

Y el rey les dirá: «Os aseguro que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis humildes hermanos, conmigo lo hicisteis.»

Y entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis.»

Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?»

Y él replicará: «Os aseguro que cada vez que no lo hicisteis con uno de estos, los humildes, tampoco lo hicisteis conmigo.»

Y estos irán al castigo eterno, y los justos a la vida eterna.»

Jesucrist amb sant Pere i sant Pau. Capella Palatina (s. XII), Palermo

COMENTARI

Jesús, benèvol i humil de cor

L'escena del text d'avui no és una paràbola més. És una visió solemne del judici final. I, com ja podem sospitar, és pròpia i exclusiva de Mateu. La presentació del judici de Jesús com a Fill de l'home pot desfer els temors i donar peu a l'esperança. Vegem-ho en dos moments.

Recordem algunes dades rellevants. El judici corona i presideix els grans discursos de Jesús en Mateu (Mt 7,21-27, sermó de la muntanya; 13,37-43.47-50, paràboles del jull i la xarxa; 18,23-35, paràbola del rei que passa comptes als seus súbdits, el text d'avui). Mateu ha aclarit que «el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres» (16,27). El judici està present en les paràboles del final de Mateu (el servent bo i do-

lent, 24,45-51; les deu noies que esperen el nuvi, 25,1-13; els talents, 25,14-40). El text d'avui és literàriament un punt solemne i culminant de l'ensenyament de Jesús segons Mateu. Ara bé, el jutge és Jesús. El que podia quedar obert sobre la imatge de Déu que ofereixen les paràboles (p.ex. la de les deu noies i la dels talents), és recollit i clarificat en aquesta darrera escena. El jutge és Jesús, amb una característica que és exactament la contrària de les paràboles. En les paràboles l'amo, el propietari, el rei, es converteixen en el Senyor. En el text d'avui, el Senyor Jesús es converteix en el rei (25,34). La solemnitat embolcalla l'escena: els àngels, la glòria del Pare, el tron on s'asseu: Jesús és el Fill de l'home, el jutge del final de la història.

Per tant aquest jutge continua essent «Déu amb nosaltres», «és benèvol i humil de cor», «té un jou que és suau i la seva càrrega lleugera» i continua essent amb

nosaltres (18,20, cf. 28,20). No abdica de totes aquestes descripcions. Malgrat la seriositat de l'escena i el fet que no podem situar el judici en el futur (quan?), tanmateix el missatge de Mateu és fort. Però ensems ple de proximitat i de benvolença. En aquest emplaçament de tots els humans davant del jutge, el que no podem fer és banalitzar el missatge de Mateu: el que realment compta són les bones obres. I compta sobretot i directament per a la comunitat. Però compta també per a la humanitat, els convocats són totes les nacions. Ara bé, a la llum d'aquesta interpretació, el missatge és molt potent. Si els humans es dediquen a practicar les obres de misericòrdia, el judici que els espera és realment esperançador. Sobretot perquè qui troben en els germans és Jesús! Com dèiem en el comentari de la paràbola del jull: estem en bones mans.

CRÒNICA DIOCESANA

Tortosa celebra una missa d'acció de gràcies per la beatificació d'Álvaro del Portillo

El passat 11 d'octubre, la diòcesi de Tortosa va donar gràcies a Déu pel nou beat de l'Església Álvaro del Portillo. La cerimònia, presidida pel Sr. Bisbe Mons. Enrique Benavent, tingué lloc a la parròquia de Sant Blai de la capital del Baix Ebre.

Durant l'homilia, el Sr. Bisbe de Tortosa va fer una semblança de qui havia estat el successor de sant Josepmaria Escrivà al capdavant de l'Opus Dei remarquant, entre d'altres, la virtut de la fidelitat.

A més de Mons. Enrique Benavent, va concelebrar —entre d'altres preveres— el vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Dr. Antoni Pujals, que va agrair al Sr. Bisbe haver volgut presidir la solemne eucaristia d'acció de gràcies.

La cerimònia va comptar amb els cants de l'Orfeó Tortosí, que van cloure la celebració litúrgica amb l'himne a la Mare de Déu de la Cinta.

Miquel Codolar

Assemblea d'inici de curs del Moviment de Joves Cristians

El passat 11 d'octubre, a l'ermita de la Petja de Tortosa va tenir lloc l'Assemblea d'inici de curs del Moviment de Joves Cristians (MJC).

Uns quaranta joves provinents de diferents llocs del Bisbat com Benicarló, la Ràpita, Amposta, Tortosa, Tivissa, el Perelló, Jesús... juntament amb alguns mossens i animadors ens vàrem aplegar per tal de viure una jornada de convivència i treball.

Vam començar la jornada amb la pregària, presidida pel Sr. Bisbe, don Enrique. El mateix, en unes breus paraules, ens va animar a continuar endavant en aquest camí que de vegades no ha estat fàcil.

L'Assemblea, seguint un esquema que havia preparat Mn. Joan Guerola, consiliari del MJC, va arribar a algunes conclusions que han resultat interessants. També van haver moments de debat sobre algun dels temes.

Així que després de més de dues hores intenses de treball vàrem concloure l'Assemblea.

Moviment de Joves Cristians (MJC)

Apostolat de l'Oració. Exercicis espirituals 2014

Dies de recolliment, de pau, d'alegria interior, de reflexió, de pregària, han estat el 9, 10 i 11 d'octubre.

bre, a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa).

Ens hem aplegat 16 senyores de Tortosa, Amposta, l'Ampolla, Jesús i Algemesí, sota el guiatge de Mn. Josep M. Tomàs.

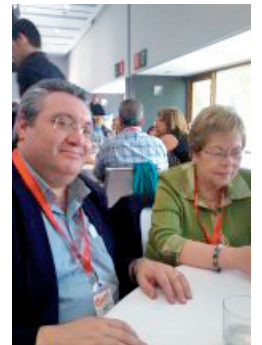
Quina unió ha regnat entre totes! La paraula encoratjadora del director, mostrant-nos l'amor de Déu, un Déu que no es cansa mai de perdonar, que truca a la porta i espera la nostra resposta.

Ara, en acabar, després de donar gràcies a Déu, marxem joioses cap a casa, disposades a viure en més plenitud el nostre compromís cristià i, com diu el Papa, sortir a anunciar amb la nostra vida i el nostre servei als germans que «L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels que s'han trobat amb Jesús».

Ma Eva Morelló

Vida Creixent es va fer present en el 7è Congrés de la Gent Gran

El dia 8 d'octubre, va tenir lloc al Món Sant Benet, a Sant Fruitós del Bages, l'acte principal del 7è Congrés de la Gent Gran organitzat pel Departament de Benestar Social i Família i el Consell de la Gent Gran de Catalunya. Van assistir-hi el consiliari i la vicecoordinadora del moviment Vida Creixent de la nostra diòcesi.

L'acte d'inauguració fou presidit pel M. H. Sr. Artur Mas, president de la Generalitat, la consellera de Benestar Social i Família, Sra. Neus Munté, i altres autoritats.

A continuació tingué lloc el treball de les ponències: «Persona, societat i benestar» i «La Catalunya del futur».

L'objectiu del Congrés fou contribuir a delimitar quins són els reptes i les prioritats que s'han d'afrontar per a garantir una millor qualitat de vida a les persones grans. Quedà palesa la maduresa i el compromís que atesora la gent amb «joventut acumulada».

Maria Joana Querol

PALABRAS DE VIDA

Año de la vida consagrada

El próximo domingo, coincidiendo con el comienzo del tiempo de Adviento, iniciamos en la Iglesia la celebración de un año dedicado a la vida consagrada. El papa Francisco, al convocarlo, quiere que todos los cristianos valoremos la riqueza que es el don de la vida consagrada, y que aquellos que han entregado su vida al Señor renueven el deseo de vivir fielmente su vocación y de crecer en el servicio de Dios y de la Iglesia.

La vida consagrada, en su gran variedad de caminos, ha sido y continúa siendo una bendición para todos los cristianos y para nuestro mundo, y una riqueza inmensa para la Iglesia. Cuando pensamos en el testimonio de caridad y de servicio a los más pobres, enfermos y ancianos; en el heroísmo y la generosidad de tantos misioneros y misioneras; en la dedicación a la enseñanza vivida con generosidad y con deseo de evangelizar; en la entrega de tantos monjes y monjas a la oración por la salvación de todos los hombres, etc... no podemos más que dar gracias a Dios. Si todo esto no hubiera existido y no estuviera vivo, la vida y el testimonio de la Iglesia serían mucho más pobres. Durante este año debemos agradecer al Señor el don

de la vida consagrada y los frutos evangélicos que ha producido la entrega generosa de tantos cristianos a la causa del Reino de Dios.

Si nos preguntamos qué es lo que mueve a tantos cristianos a una generosidad y a una entrega tan grandes a la causa del Reino, descubrimos que únicamente hay un motivo: su entrega radical a Dios. Cuando mayor es la generosidad con Dios, más grande es la disponibilidad para el servicio al Evangelio. Esta generosidad para con Dios se concreta en la vivencia de los votos evangélicos que, aunque muchas veces son vistos como una renuncia y, por ello, poco valorados y comprendidos, en realidad son el modo de vivir de quien ha descubierto algo mucho más valioso de lo que puede ofrecer el mundo: puede vivir la pobreza quien ha descubierto que Cristo es su riqueza; puede vivir la castidad quien se siente llamado a amar plenamente a Cristo y, por Él, a todos los hombres; puede vivir la obediencia aquel que no se ata a nada y quiere estar plenamente disponible para el Reino de Dios. La vivencia de los votos evangélicos no es empobrecimiento o negación de la vida, sino que es una opción por una forma de vivir que enrique-

ce plenamente y que, por ello, debe llevar a la plena alegría en la vivencia del Evangelio.

Por ello, no nos debe extrañar que los institutos de vida consagrada que han existido y existen hayan dado tantos santos a la Iglesia. Esto es lo más valioso que la vida consagrada ofrece a la Iglesia: el testimonio de una santidad vivida con radicalidad y de verdad.

A mí me gustaría que todos los cristianos y cristianas que viven una vocación de consagración profundizaran en el testimonio de santidad de los miembros de sus institutos que han sido propuestos por la Iglesia como ejemplos, modelos y testimonios de santidad.

Este es el camino para una auténtica renovación de la vida consagrada y para que esta forma de vida, que se concreta en tantos caminos posibles, vuelva a ser atractiva para aquellos jóvenes que sienten en su corazón el deseo de seguir de verdad al Señor.

Que el Señor nos bendiga con su gracia.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa